

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1882

ΑΡΙΘ. 176

Συνδρ. έτησι έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικῶν ανταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων' άνευ προπληρωμῆς.

» » » 'Εξωτερικῶν » 2.

'Εν ὁδῶ Αλόλου ἀριθ. 39.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ ΦΕΙΔΙ.

Ένας βάτραχος σηκώθη
 άπ' τόν βπον του, και νοιώθει
 τή μυτίσα του κλεισμένη,
 τή φωνή του βραχνιασμένη
 είχε τρομερό συνάχι...
 — άρρωσταίνουσι κ' οί βατράχοι.—

Κ' επειδ' ήτον ὁ καυμένος
 λίγο χαλομαθημένος,
 κ' έφοβετο μήν αδέηση
 — άν κατάγαμα πατήση—
 ή βραχνάδα, τό συνάχι,
 άναibaίνει εις τή βάχη

μιάς χελώνας πού περνούσε
 άπό κεί πού κατοικούσε.
 Με τά τέσσερα πιασμένος
 κάθεται σάν κολλημένος,
 νά μήν πύση έφοβείτο
 θαλασσινός σάν πού ήτο.

Η χελώνα περπατούσε
 μά αὐτός δέν το κουνούσε...
 πότε έσκυφε λιγάκι
 γιά νά βρῆ λίγο φαγάκι,
 ή νά πηῆ λίγο νεράκι
 σέ κανένα χαντακάκι,

πότε πότε τραγουδούσε,
 όσο δυνατά 'μπορούσε'
 πότε πάλι βλαστημούσε
 τή χελώνα πού άργούσε,
 κ' έλεγε, πως τό συχαθη
 τάλογό του, και σά μάθη

τήν καβάλα, θάβρη άλλο
 γρήγορο και πρὸ μεγάλο

.....
 Έγκατρεύθη τό συνάχι,
 μά ὁ φίλος μας τή βάχη
 δέν του άρεσε ν' άφήση
 και 'στό χώμα νά πατήση

τοῦ καλάρου ή καβάλα,
 και δέν 'φρόντιζε δι' άλλα,
 μοναχά γιά τό φαγι του.
 Φούσκασαν τά μάγουλά του,
 φούσκασε και ή κοιλιά του,
 πάχυνε και τό κορμί του,

χόνδρυνε και ή φωνή του...
 'Ετρωγ', έπινε, γελούσε,
 έκοιμάτο, ξεπνοούσε,
 Σφύριζε, χοροπηδούσε,
 έλουσε τούς περιγελούσε,
 κ' έλεγε: « ή όκηνηρία

είν' ή μόνη εὐτυχία » ...

.....
 Τέτοχα ὁ φίλος συλλογέται
 όταν έξαφνα πετρέται
 ένα φειδι πλουμισμένο,
 ένα φειδι πεινασμένο

άπό κάτ' άπ' τό θυμάρι,
 κ' ἄλογο και καβαλάρη
 χύνεται εὐθύς νά πιάση
 τήν κοιλιά του νά χαρτάση.
 'Η χελώνα ή καυμένη,
 άπό τέτοια μαθημένη,

καθώς ειδη τόν έχθρό της
 χώθηκε στό καικάλό της.
 Κλαίει ὁ βάτραχος, φωνάζει,

μάλαμα, άσῆμι τάζει,
 τήν καβάλα του άφνιει...
 ειχε πιά πολύ παχύνει!!

και τά πόδια μουδιασμένα
 κ' από τάλογο πιασμένα
 δέν μπορεί νά τό κουνήση,
 δέν 'μπορεί νά περπατήση.

.....
 Πέθανε άδικημένος,
 πολύ νέος ὁ καυμένος!
 στοῦ φειδιού δέ τήν κοιλιά
 έμαθ' άπ' τήν ὁ κ ν η ρ ε α,
 ότι πρὸ κακό μεγάλο
 εις τόν κόσμο δέν είν' άλλο.

— Και άλλοτε έλάθουσι τήν εὐ-
 καιρίαν νά συστήσωμεν εις τούς μι-
 κροῦς αναγνώστας μας τούς Μό-
 θους και Διαλόγους τούς ὑπὸ τοῦ κ.
 Δ. Γρ. Καμπούρογλου ποιηθέντας
 πρὸς χρῆσιν τῶν ανήθων και ἤδη εὐ-
 χαριστως δημοσιεύουσι τὸν προη-
 γούμενον μύθον, έλπίζοντες, ότι θέ-
 λει κάμει επί τὰς καρδίας αὐτῶν
 τήν αγαθὴν εντύπωσιν, τήν ὁποίαν
 ὁ αξιότιμος αὐτῶν συγγραφεὺς προ-
 ετίθετο ποιῶν τούς διαλόγους τού-
 τους. Προτρέπομεν δέ πάντες νά
 αγοράσωσι τό φυλλάδιον τοῦτο, δι-
 περ είναι εὐθηνόν, μόνον μιάς δρ.
 διότι πεπεσμεθα, ότι θά τό εὐρωσιν
 σὸ μόνον διασκευαστικόν, αλλά και
 ἀφέλιμον.

—“Ενεκα τῆς ἀπουσίας τοῦ συντάκτου, ἡ ἐκδοσις τοῦ παρόντος φύλλου τοῦ Αὐγούστου ἠργολόρησεν ὀλίγον· ἡ ἀργολορία ὁμως αὕτη δὲν θά βλάψῃ ἐλπίζομεν τοὺς μικροὺς μας φίλους!!

γίου βήματος, τὸ δ' ὀπόλοιπον μέρος ἐκτίσαν ἐκ νέου ὁ Κατακουζηνὸς ὅτε ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ὁ Κατακουζηνὸς οὗτος, ὅστις ἦτο εἰς τῶν τότε τριῶν ἰσχυρῶν μεγιστάνων τοῦ Κράτους, κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀντιβασιλεὺς, ἐν ὅσῳ ἦτο ἀνῆλικος εἶτι ὁ υἱὸς τῆς Ἀννης Ἰωάννης ὁ Παλαιολόγος. Ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταῖς εἰς τὸ Κράτος συνέβησαν πολλαὶ εἰριδᾶς καὶ μάχαι ἕνεκα τῆς διχονοίας τῆς Ἀννης] καὶ αὐτοῦ, ἀνηγορεύθη

Ἄννα Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου.

Ἄννα ἡ σύζυγος Ἀνδρονίκου τοῦ Γ' τοῦ Παλαιολόγου.

Ἐχμεν ἔμπροσθεν ἡμῶν τώρα τὴν εἰκόνα τῆς βασίλισσας ταύτης, καλουμένης πρότερον Ἰωάννας, θυγατρὸς Ἀμεδαίου τοῦ Ε', κόμητος τῆς Σαβωδίας (Savoie) καὶ Μαρίας τῆς Βυζαντινῆς. Ἡ βασίλισσα αὕτη μεγίστην ἐξήσκησεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας, εὐρισκομένης τότε εἰς οὐχὶ καλὴν κατάστασιν. Ὅτε κατὰ τὸ 1315 κατέπεσαν ἡ πρὸς ἀνατολὰς ἀφίς τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας, συμπαρασύρασα καὶ τὸ μέρος τοῦ δώματος, ὅπερ ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτῆς, καὶ συντρίψασα τὸ ἅγιον βῆμα καὶ τὸ τέμπλον, ἡ Βασίλισσα αὕτη ἀνέκτισε τότε τὴν μεγάλην στοᾶν μετὰ τοῦ ἁ-

τῶν 1347 εἰς τὸ Διδυμότειχον συνάρχων Αὐτοκράτωρ, ἕως ὅτου βαρυνθεὶς πλέον ἕνεκα τῶν ἐριδῶν καὶ περισπασμῶν, ὁ Κατακουζηνὸς παρητήθη θεληματικῶς τῆς Κυβερνήσεως τῆς 1355, καὶ ἀνέλαβε τὸ μοναστικὸν σχῆμα. Ἐγραψε δὲ Ἱστορίαν τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας περιγράφουσαν τὰ συμβάντα μετὰ τοῦ 1320 καὶ τοῦ 1357. (Μέντωρ.)

Ἡ ΤΥΦΛΗ ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἦε προηγούμενον φύλλον.)

Καὶ ἔπειτα αὐτὸς δραμῶν ἔξω τοῦ δωματίου ὀπίσθηεν εἰς τὴν σιταποθήκην, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ μόνος δι' ὄλης τῆς ἡμέρας διότι ἦτον ἀδλιώτατος ἐκ τῆς ιδέας

δτι αὐτὸς ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀδελφῆς αὐ, ὥστε δὲν ἤδύνατο νὰ βλέπῃ πλέον.

Μετὰ μεσημβρίαν, ἐπειδὴ ἠθέλησεν ἡ Λουκία νὰ ἐξέλθῃ τῆς κλίνης καὶ νὰ ἐνδοθῇ, ἡ μεγαλειτέρα τῆς ἀδελφῆς Ἰωάννα τὴν ἐσήκωσε, καὶ τὴν ἐκάθισεν ἐπί πινος μικροῦ θρανίου πλησίον τῆς. «Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶχαν ὑπάγει, οἱ μὲν εἰς ἐργασίαν, οἱ δὲ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἡ μήτηρ ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ τῆς οἰκίας. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐζήτησεν ἡ Λουκία τὰ παιγνιδία τῆς, καὶ πρώτην ἦδη φορὰν ἀφ' ὅτου ἐκάθη, ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀρκετὰ εὖρωστον καὶ ἐδιδάθητο ὥστε νὰ φροντίξῃ περὶ παιγνιδίων.

Ἡ Ἰωάννα τῆς τὰ ἔφερεν εἰς ἓν ἐλαφρὸν κιβώτιον.

Τὸ δὲ πρῶτον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ κιβώτιου ἡ Λουκία, ἦτον ὀλίγον κομβολόγιον πορφυροῦ χρώματος, τὸ ὁποῖον ἦτο πάντοτε τὸ εὐάρεστόν τῆς παιγνιδίων τὸ ἔσυρεν ἐλαφρῶς διὰ τῶν δακτύλων τῆς, καὶ ἔπειτα τὸ ἐσήκωνεν ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ τὸ ἐτίναζεν.

«Αὐτὰ εἶχον ὠραῖον χρῶμα», εἶπεν αὐτῇ, «καὶ βταν τὰ ἔσεια κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐστὶλβον. Ἰωάννα, πότε θέλω ἐμπορέσει νὰ τὰ ἴδω πάλιν;»

«Δὲν ἐξεύρω, ἀγαπητῆ Λουκία,» ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα, «φοβοῦμαι μήπως δὲν θέλεις τὰ ἰδεῖ μετὰ πολλὰς πολλοτάτας ἡμέρας, καὶ ἴσως ποτέ.»

Τότε ἡ Λουκία ἀναστενάξασα εἶπε, «λάβε, Ἰωάννα, αὐτὸ τὸ ὠραῖον κομβολόγιόν μου.»

Ἀκολούθως δὲ ἐπίασεν ἓν ὀχημάτιον, τὸ ὁποῖον ἐγνώρισεν ἐκ τῆς ἀφῆς τῶν τροχῶν. Τότε ἐσπρώθη βασιτοῦσα τὸ τιμόνιον τοῦ, καὶ θέσασα τὸ ὀχημάτιον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἤρχισε νὰ τὸ περισώρῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε ποῦ ὕπηγαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, καὶ ἔπειτα προσέβαλεν εἰς μίαν τράπεζαν, καὶ τέλος ἔσυρε τὸ ὀχημάτιον κατὰ τῆς γωνίας ἐνὸς μεγάλου κιβωτίου, ὥστε ἐσταμάτησεν ἐκεῖ καὶ κατασυνετρίφθη.

«ὦ, ἐγὼ δὲν βλέπω πλέον νὰ περιφέρω τὰ πράγματα. Ἀλλὰ, Ἰωάννα, δός μοι τὰ ξυλάρια, διὰ νὰ κτίσω ἓνα οἰκίσκον διὰ τὸν Θωμᾶν, πρὶν ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.»

Ὅπως ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δύο σειρὰς ξυλαρίων, ἀλλ' ὅταν ἤθελε νὰ προσθέσῃ καὶ ἄλλα διὰ νὰ κάμῃ τὸν τοῖχον, δὲν ἠμπόρει νὰ βλέπῃ ποῦ νὰ τὰ θέσῃ. Τὰ ἐφήρμοζεν ἢ πολλὴ πλησίον, ἢ πολλὴ μακρὰν, καὶ ὅταν ἤθελε διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς νὰ ψηλαφήτῃ τὰς βάσεις, τὰ ἐκρίμνιζεν ὅλα κάτω. Ἀφοῦ δὲ ἐπροσπάθησεν οὕτω δὲς καὶ τρεῖς, τὰ ἔρριψεν ἀπὸ τὰς χειρὰς τῆς, καὶ εἶπε λυπομένη «Δὲν ἐμπορῶ νὰ παίξω μετὰ αὐτὰ δὲν ἐμπορῶ μετὰ κανέναν πρᾶγμα νὰ παίξω. Ἀλλὰ, Ἰωάννα,» ἐπρόσθεσεν αὐτῇ, «στοχάζεσαι δτι δὲν

θέλει μετὰ ἀφήσει ἡ μήτηρ μου νὰ ὑπάγω αὔριον εἰς τὸ σχολεῖον μετὰ τὴν Ἑλένην;»

«Νομίζω δτι θέλει σὲ ἀφήσει,» ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα.

«ὦ, χαίρω,» εἶπεν ἡ Λουκία «θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, διότι θέλω νὰ ἴδω πάλιν τὰ κοράσια, θέλω δὲ νὰ ἴδω καὶ τὴν καλὴν μου διδασκάλισσαν. Δὲν ἠξεύρεις δὲ δτι ἐμελλε νὰ μᾶς φέρῃ μεγάλους νέους χάρτας ζωγραφημένους, διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ περὶ βοδίων, καὶ προβάτων, καὶ ἱππων, καὶ λύκων, καὶ ἀρκτων; Αἶ, Ἰωάννα. δός μοι τώρα τὸ δεῖπνόν μου, παρακαλῶ, καὶ ὕστερον βάλε με εἰς τὸ κρεβάτιόν μου διὰ νὰ κοιμηθῶ, καὶ θέλει ἐξημερώσει ὀγρήγορα.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ Λουκία ὑπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον μετὰ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς. Πολὺ ὄμως πρὶν τῆς ὥρας τῆς σχολάσεως, ἡ μήτηρ τῆς εἶδε τὸν Θωμᾶν δτι ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν κρατῶν ἀπὸ τὴν χεῖρα.

«Καὶ πῶς!» ἐφώνησεν ἡ μήτηρ των, «μήπως εἶναι ἄρρωστον τὸ θυγάτριόν μου;»

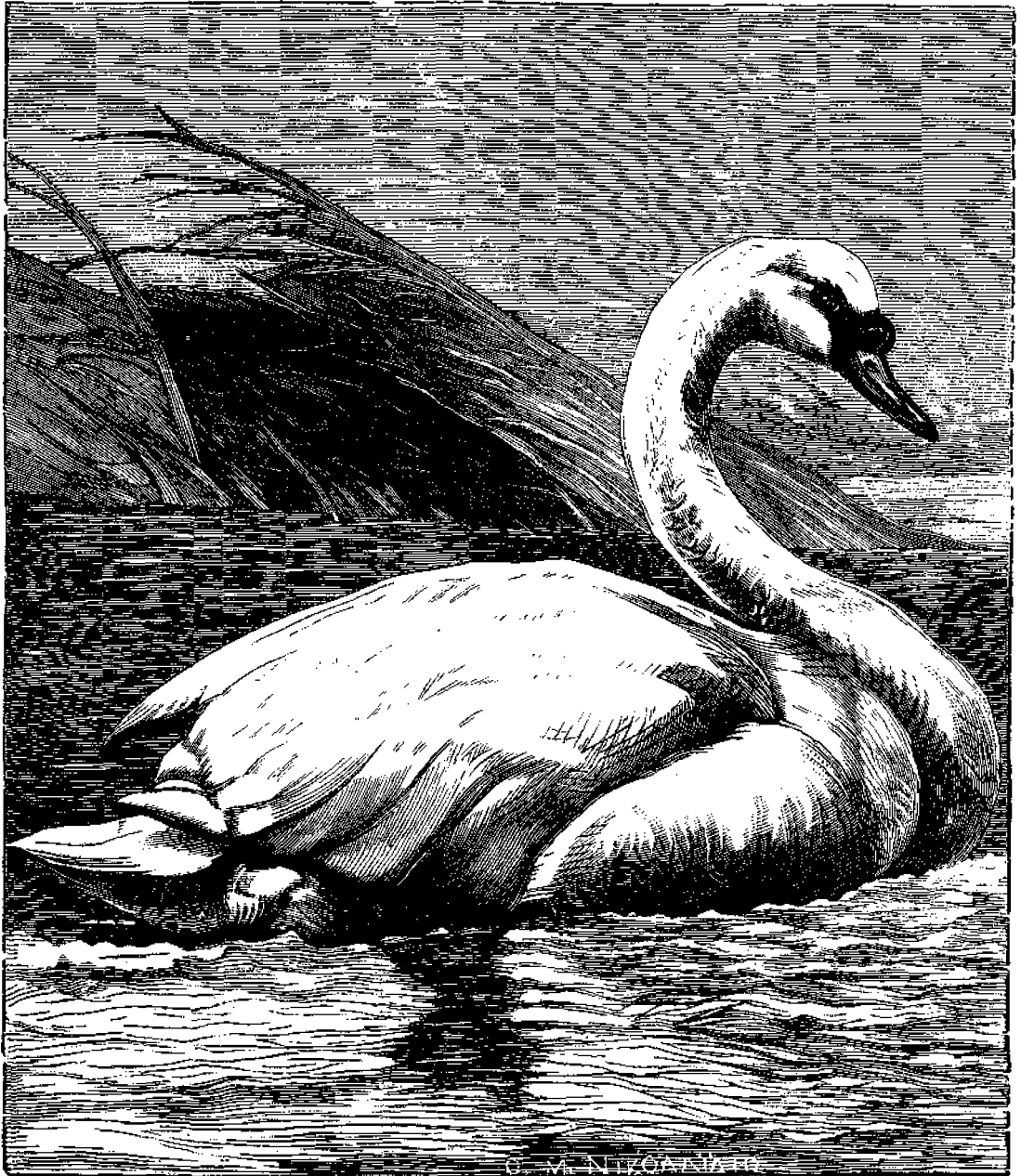
«Ὅχι, μήτηρ» ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, «ἀλλὰ δὲν με ἀρέσκει νὰ μένω εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅταν ὑπῆγα ἐκεῖ, ὅλα τὰ παιδία ἐσυσωρευθῆσαν ὀλόγουρά μου, καὶ ἤκουσάν τινε ἐξ αὐτῶν λέγοντα, Ἰδὲ τί μάτια! καὶ ἄλλα ἔλεγον, Δὲν ἐξεύρετε δτι εἶναι τυρλῆ; Καὶ ὅταν ἤθελα νὰ κοττάξω ὀλόγουρα πρὸς ἐκείνους με τοὺς ὁποίους ἔκαζα, ἠδυνάμην μόνον νὰ τοὺς ψηλαφῶ μετὰ τὴν χεῖρα. Καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ διδασκάλισσα, μ' ἐφιλησε, καὶ με ὠμίλησε με πολλὴν γλυκύτητα, καὶ ἐγνώρισα δτι ἐμεδιά μετὰ τὸν χαρίεντα τρόπον μετὰ τὸν ὁποῖον μεδιᾶ ἔνιστε, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν τῆς δὲν ἠδυνάμην νὰ βλέπω. Ὅτε δὲ ἤρχισε τὸ σχολεῖον, καὶ ἡ τάξις μου ἐστάθη διὰ νὰ παραδοθῇ τὴν Γεωγραφίαν, ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ μάθω, διότι δὲν ἔβλεπα τοὺς χάρτας· καὶ ὅτε ἔκαμναν τὰς πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς δὲν ἔβλεπα τὰ σφαιρίδια οὐδὲ τοὺς ἀριθμοὺς ἐπὶ τοῦ πίνακος. Αἶ, μήτηρ, καὶ ὅτε ἡ κυρία διδασκάλισσα ἐσήμανε τὸ κωδώνον, καὶ εἶπε, Τώρα μέλλω νὰ σᾶς παραδώσω ἄλλο μάθημα περὶ τοῦ λέοντος, καὶ θέλω σᾶς δεῖξει αὐτὴν τὴν μεγάλην ζωγραφημένην εἰκόνα ἐνὸς λέοντος· καὶ ἤκουσα τὰ παιδία ψιθορρίζοντα, Τί εὐμορφον! πόσον ἄγρια βλέπει! τί δόδοντα! τότε περισσώτερον ἐπεθύμουν νὰ βλέπω, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρουν. Ὅθεν ἐκλαυσά διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν μας, διότι τί με χρησιμεύει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον;»

(ἀκολουθεῖ.)

Ὁ Κύκνος.

Ὁ κύκνος ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν στεγανοπόδων, εἰς τὴν ὑπάγεται καὶ ἡ χίην, καὶ ἡ νῆσσα. Ὁταν θεωρῶμεν τὸ ὄψαιον τοῦτο πτηνὸν κολυμβῶν ἡρέ

ἄρμα τῆς Ἀφροδίτης. Ὁ κύκνος θεωρεῖτο ἐπίσης καὶ ὡς ἱερὸν πτηνὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν. Ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ παλαιὸν τὸ κύκνειον κρέας μετὰ μεγάλης κομπῆς παρετίθετο εἰς τὰς δημοσίας τελευτάς, λέγεται δὲ ὅτι εἶναι νοστιμώτατον.

Ὁ Κύκνος.

μα ἐπὶ τοῦ ὕδατος, δὲν θαυμάζομεν ὅτι οἱ ποιηταὶ τότε συχνάκις ἐξύμνησαν αὐτὸ ὡς τὸ ἰδεῶδες, ὡς τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπιχάρτου ὠραιότητος, ὡς τὸ πτηνὸν τῆς ἀγάπης, ὑπερπαρίστατον ἐξευγμένον εἰς τὸ πτερυγῶν

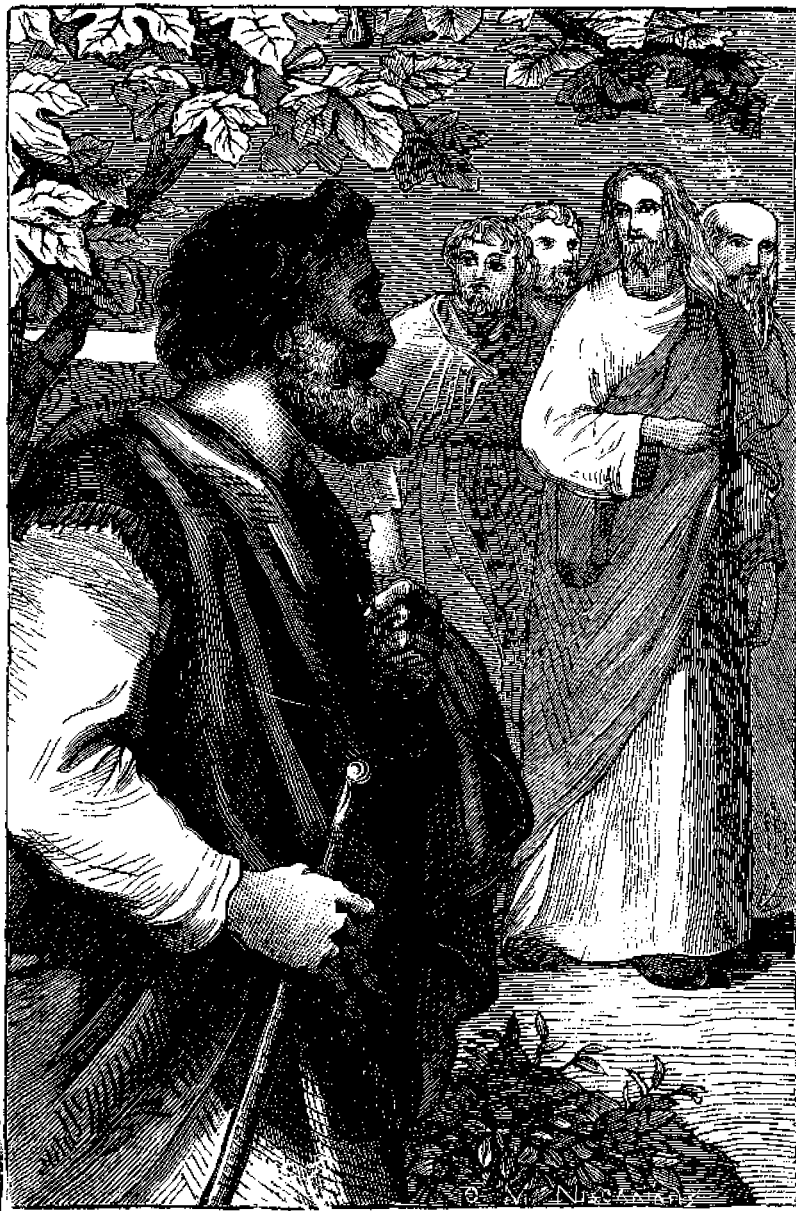
Οἱ κύκνοι εἶναι μακροβιώτατοι συνήθως δὲ φθά-
νουν εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν. Ὑπάρχει δὲ ἡ ἰδέα ὅ-
τι, ὅταν αἰσθανθῶσι τὸ τέλος τοῦ βίου ἐπικείμενον, με-
ταβαίνουν εἰς ἀπόκρυφον μέρος, ἔνθα ἀποθνήσκουν

ἄδοντες, λυπηρὸν μὲν ἀλλὰ γλυκύτατον ἔσται τὸ τοιοῦτον
ἔμως ὡς μὴ ἀποδειχθῆν ἀβηεντικῶς θεωρεῖται μῦθος.

Ἡμεῖς εἴμεθα συνειθισμένοι νὰ βλέπωμεν λευκοὺς
κύκνους, γλευάζομεν δὲ τὴν ὑπαρξίν μελάνων κύκνων
τόσον, ὅσον καὶ τὴν τῶν λευκῶν κοράκιων. Ἐν τούτοις,

Ὁ Ἅγιος Βαρθολομαῖος.

Ὁ Βαρθολομαῖος ἦτον εἰς τῶν δώδεκα Ἀποστόλων
τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὑποτίθεται ὅτι
εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν τῇ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίῳ

Ὁ Ἅγιος Βαρθολομαῖος.

ὕπως εἰς τοὺς Πόλεις εὐρηγται λευκοὶ κόρακες καὶ λευκαὶ
ἄρκτοι, οὕτω καὶ ἐν τῇ Δυτικῇ Αὐστραλίᾳ ὑπάρχουν
κύκνοι αὐτῆς τῆς νυκτὸς μελανώτεροι. Εἶναι δὲ καὶ οὐ-
τοι πολὺ ὠραῖοι, καθ' ὅσον τὰ ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα
τοῦ ῥάμφους των συμφανεῖ ὠραιότατα μετὰ τοῦ βαθέος
καὶ στιλπνοῦ μέλανος χρώματος τῶν πτερῶν αὐτῶν.

ὀνομαζόμενον Ναθαναήλ. Τὸ δὲ «διατί» τῆς γνώμης
ταύτης εἶναι ὅτι κατὰ τὰ τρία ἄλλα Εὐαγγέλια ὁ Φί-
λιππος καὶ ὁ Βαρθολομαῖος ἀναφέρονται ἀπανταχοῦ ἐν
σχέσει πρὸς ἀλλήλους, ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης
ἀναφέρει τὸν Φίλιππον πάντοτε ἐν σχέσει πρὸς τὸν Να-
θαναήλ, οὐδαμοῦ δὲ μνημονεύει τὸ ὄνομα «Βαρθολο-

μαιος». Πιθανόν λοιπόν είναι ὅτι «Ναθαναήλ» ἦτο τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομα τοῦ ἀποστόλου, τὸ δὲ «Βαρθολομαῖος» εἶναι πατρωνυμικόν, ἐπειδὴ σημαίνει «υἱὸς τοῦ Τολμαί.»

Πάντες ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς συστήσῃ καλῶς μέγας ἢ χρηστὸς ἀνὴρ· ἀλλὰ πόσῳ μᾶλλον ἐπιθυμητὸν εἶναι τὸ νὰ ἔχωμεν ἀγαθὴν μαρτυρίαν ὡς πρὸς ἡμῶν ἐκ μέρους τοῦ Παντοδυνάμου καρδιογνώστου. Ἄλλ' ὀλίγοι μόνον ἄνδρες ἠξιώθησαν τοῦ προνομίου τούτου.

Ἡ Ἄβραάμ ὀνομάσθη «φίλος Θεοῦ» (Γαλ. 3'. 29). Ὁ Δαυὶδ ἦτον ἀνὴρ «κατὰ τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 13'. 22). Περὶ τοῦ Ἰωβ ὁ Θεὸς εἶπεν ὅτι ἦτον «ἀνὴρ ἀμειψτός καὶ εὐθύς» πρὸς τὸν Δαυὶδ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐφώνησεν «ὦ ἄνερ, σφόδρα ἀγαπητὸς» κτλ.

Πάντες οὗτοι καὶ ὅσοι ἄλλοι ἠξιώθησαν νὰ λάβωσι καλὴν μαρτυρίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἦσαν πρὸ καιροῦ δοῦλοι Αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ Ναθαναήλ μόλις ἤκουσε περὶ τοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Φιλίππου καὶ ἀμέσως ἦλθεν ἵνα ἴδῃ Αὐτόν. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐρχόμενος εἶπεν «Ἰδοὺ ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δόλος.» Ὅποια καλὴ μαρτυρία, οὐ μόνον ἐπαινοῦσα τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ δεικνύουσα ποῖον εἶναι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανοῦ· διότι οἱ Χριστιανοὶ τὴν σήμερον διατελοῦν ἐν τῇ αὐτῇ σχέσει πρὸς τὸν Θεόν, ἐν ᾗ καὶ τὸ πάλαι ὁ λαὸς αὐτοῦ ὁ Ἰσραήλ.

Πολλοὶ κρίνουσιν ὅτι εἶναι «ἐξυπνάδα» νὰ ἦναι τις πονηρὸς, ἀλλ' ἄλλη ἢ κρίσις τοῦ Θεοῦ.

Περὶ τοῦ Χριστοῦ ἐλέχθη ὅτι «οὐχ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» καὶ τούτο πρέπει νὰ ἦναι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀληθοῦς ὁπαδοῦ Αὐτοῦ.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΜΙΑ ΜΥΓΓΑ!

«Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων γνωρίζουσι καλῶς τὰς μυῖας, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη οὔτε εἰκόνα αὐτῶν νὰ δώσωμεν, οὔτε περιγραφὴν αὐτῶν νὰ κάμωμεν. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον νομίζομεν ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας δὲν γνωρίζουν, εἶναι ἡ κατασκευὴ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος τῆς μυῖας. Ἄς ἀκούσωμεν λοιπὸν τί αὐτὴ ἢ μυῖα θὰ ἔλεγε περὶ ἑαυτῆς, ἂν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ.

«Ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκε πτέρυγας πολὺ λεπτάς, τὸσον δὲ καλὰ ἐφαρμύζονται εἰς τὸ σῶμά μου, ὥστε δύναμαι νὰ πετῶ ἢ νὰ περιπατῶ, χωρὶς νὰ ἐμποδίζωμαι, κατὰ βούλησιν.

«Ἐμπορῶ νὰ τὰς ἀνοίγω καὶ νὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα ὡς τὰ πουλιὰ, ἢ νὰ τὰς μαζεύω καὶ περιπατῶ ὡς ἄκτις μοὶ ἀρέσει, ὡς τὰ τετράποδα.

«Δύναμαι νὰ περιπατῶ μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν ἐπὶ

τοῦ ἐδάφους, ἢ εἰς τὴν ὄροφν, μὲ τὴν κοιλίαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὴν ῥάχιν πρὸς τὰ κάτω ἢ μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου φόβου ἢ δυσκολίας.

«Θέλετε νὰ μάθητε τὸ διατί; Ὁ Θεὸς κατεσκευάσας τοὺς πόδας μου τοιοῦτοτρόπως, ὥστε δύναμαι νὰ κρατῶμαι δι' αὐτῶν ὅπουδῆποτε καὶ ὅπουσδῆποτε καὶ ἂν περιπατῶ. Ἐάν ποτε λάθῃτε τὴν εὐκαιρίαν, ἐξετάσατε τοὺς πόδας μου μὲ τὸ μικροσκόπιον καὶ θὰ ἴδῃτε πόσον θαυμασίως πρὸς τοῦτο εἶναι κατεσκευασμένοι.

«Θαυμάζετε πῶς σὰς βλέπω, ὅταν ἐρχῆσθε ἀπὸ τὰ ὄπισθέν μου καὶ ζητῆτε νὰ μὲ πιάσῃτε, χωρὶς νὰ σρέψω τὴν κεφαλὴν μου, ἀλλ' ἂν ἐξετάσῃτε τὸν ὀφθαλμὸν μου θὰ ἴδῃτε, ὅτι ἀντὶ νὰ ἔχω δύο ὀφθαλμοὺς, ὡς σεῖς, ἔχω πολλὰς ἑκατοντάδας μικρῶν ὀφθαλμῶν τοιοῦτοτρόπως τεθειμένων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ὥστε χωρὶς νὰ κινῶ αὐτοὺς δύναμαι νὰ βλέπω καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

«Οἱ πόδες μου χρησιμεύουν ὄχι μόνον πρὸς βᾶδισμα, καὶ σύλληψιν, ἀλλὰ καὶ ὡς ψήκτριαι (βοῦρτσαι) διὰ τῶν ὁποίων καθαρίζω τὰς πτέρυγὰς μου, τὸ σῶμά μου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἀπὸ τὴν σκόνην καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, διότι ἂν καὶ ὡς μυῖα ἀναγκάζομαι νὰ τρέφωμαι ἀπὸ πράγματα ὄχι τὸσον καθαρὰ, ὅμως ἀγαπῶ τὴν καθαρότητα καὶ ποτὲ δὲν πηγαίνω εἰς τὴν κλίνην μου χωρὶς πρῶτον νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν, ἥτις ἐκόλλησε κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ σῶμά μου.

«Πολλάκις μάλιστα παραξενεύομαι βλέπουσα πολλὰ παθῖα νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κρεβδᾶτι μὲ ἀκάθαρτον πρόσωπον, μὲ χεῖρας δὲ καὶ πόδας ἀνίπτους, καὶ νὰ κάθωνται εἰς τὴν τράπεζαν ἀνίπτα καὶ λερωμένα.»

Τὸ ῥινόμακτρον.

«Ἀρκεῖ μόνον νὰ ρίψῃ τις τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ προσώπου πολλῶν παιδιῶν,» λέγει ὁ κ. Petit Senn εἰς μίαν τῶν ἐδφῶν περιγραφῶν του, «ὅπως πεισθῇ ὅτι τὸ ῥινόμακτρον εἶναι ἐκ τῶν ἀναγκαιοτάτων εἰς τὸν ἄνθρωπον πραγμάτων.» Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τοῦ στολισμοῦ εἶνε ἐν ἐκ τῶν πλέον σπουδαίων, ἔνεκεν τῶν πολλῶν λειτουργιῶν τὰς ὁποίας ἀπαιτεῖται νὰ ἐκπληροῦν. Εἶναι τὸ ῥινόμακτρον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καθημερινῶς διέρχεται ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων ὀργάνων τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν.

Δυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν τὸ βαλάντιον ἡμῶν, τὸ μαχαιρίδιον ἡμῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, χωρὶς νὰ δοκιμάσωμεν ἐκ τούτου μεγάλην στενοχωρίαν, ἀλλὰ τὸ νὰ ἀπολέσωμεν τὸ ῥινόμακτρον δύναται νὰ φέρῃ σοβαρὰς συνεπείας, ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν.

Ὡς πρὸς τὸ ὑγιεινὸν μέρος ἢ ἀπώλεια τοῦ ρινομάκτρου πολλάκις ἐπακολουθεῖται ὑπὸ σπουδαίων ἀποτελεσμάτων.

Οἱ πλείότεροι ὅμως δίδουν ὀλιγίστην προσοχὴν εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τὸ τόσο ἀπαραίτητον. Πολλοὶ τὸ θέτουν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ θηλακίου μὲ τὰς κλειδάς των, τὸ βυλάντιόν των, τὴν ταμβακοθήκην των, μηδὲν ἄνησυχούντες περὶ τῶν ξένων οὐσιῶν μετὰ τῶν ὁποίων τὸ ρινομάκτρον των ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν, ἐρρισκόμενον μετὰ τοιούτων συντρόφων, οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ κηλιδώσουν τὴν καθαρότητα τὴν ὅποιαν τὸ ρινομάκτρον ἔχει νὰ ἔχη.

Πολλοὶ κάμνοντες ἐπισκέψεις πρὶν παρουσιασθῶσιν εἰς τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν, πλειστάκις ἀποτινάσσουν τὸν κοινορτόν των ὑποδημάτων των διὰ τοῦ ρινομάκτρου. Πολλὰ κυρία μὲν παρατηρήσουν μὲν τινα κοινορτοῦ, ἀπομείναντα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων των, καὶ ἀμέσως τὰ ἀποτινάσσουν διὰ τοῦ ρινομάκτρου των. Τὰ παιδιά εἰς τὸ σχολεῖον καθὼς καὶ πολλοὶ ἄνδρες καθαρίζουσι τὰ καθίσματα των ἢ ὅ,τι ἄλλο χρειαθοῦν δι' αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὰς ὥρας τοῦ παιγνιδίου τὸ ρινομάκτρον εἶναι ἀναγκαῖον εἰς πλῆθος παιγνιδίων.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν, ἀλλ' οὐδὲ κἀν δυνάμεθα νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἐνταῦθα ὅλας τὰς περιέργους χρήσεις, τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι κάμνουν τοῦ ρινομάκτρου, καὶ ὅποια ἐξ αὐτοῦ πολλάκις προέρχονται ἀρκούντως κακὰ ἀποτελέσματα π. χ. πολλὰ νόσοι, τῶν ὁποίων ἀδυναθῶμεν νὰ μαντεύσωμεν τὴν αἰτίαν, διάφορα νοσήματα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ρινός. Ἐδοχῆς δὲ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον δὲν συμβαίνει τίποτε χειρότερον, διότι ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως κυρίως τοῦ ρινομάκτρου προκύπτει ἐνίοτε διφθερίτις, τὴν ὅποιαν δύναται τὸ ρινομάκτρον εὐκολώτατα νὰ μεταδώσῃ.

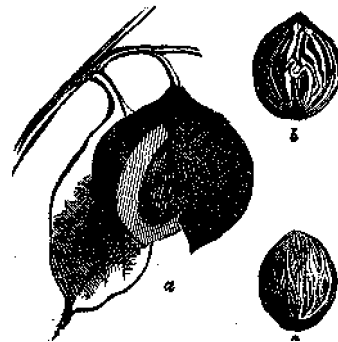
Ἄς μὴ μεταχειρίζομεθα πλέον τὸ ρινομάκτρον δι' ἄλλο τι εἰμὴ διὰ τὸν ἰδιαιτέρον αὐτοῦ σκοπὸν ἄς ἀφιερώσωμεν εἰς αὐτὸ ἰδιαιτέραν θέσιν, ἄς το ἀλλάσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερον, καὶ ἄς ἐμφυτεύσωμεν εἰς τὰ τέκνα μας μεγάλην ἀηδίαν πρὸς τὸ ξένον ρινομάκτρον, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς δυσαρέστους, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐπικινδύνους, συνεπείας, αἰτινες δύνανται νὰ προκύψουν.

Πολλὰ ἀκόμη ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀλλ' ἵκανὰ ταῦτα ὅπως παρακινήσωμεν τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας νὰ σκεφθοῦν περὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ.

Περὶ τοῦ μοσχοκαρδίου.

Ἐνταῦθα παρουσιάζομεν εἰς τοὺς μικροὺς ἡμῶν ἀναγνώστας τὴν εἰκόνα τοῦ μοσχοκαρδίου, τὸ ὅποιον τόσο συχνὰ

μεταχειρίζομεθα εἰς διάφορα φαγητὰ καὶ γλυκύσματα. Τὸ δένδρον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου συνάγεται τὸ μοσχοκάρυον, φέεται εἰς τὰς Μολούκκας νήσους· τὸ φύλλον αὐτοῦ εἶναι πράσινον βαθὺ καὶ στυλπνόν, τὰ δὲ ἄνθη εἶναι λευκὰ καὶ ἔχουσι σχῆμα κυπέλλου, ὁσμὴν δὲ εὐωδестаτήν. Τὸ παρ' ἡμῶν γνωστὸν μοσχοκάρυον εἶναι ὁ ἐντὸς τοῦ καρποῦ σπῆρος. Ὄταν ὁ καρπὸς, ὅστις εἶναι ὡς ῥοδάκινον κατὰ τὸ μέγεθος, ὀριμάσῃ, σχίζεται αὐτομάτως εἰς τὸ μέσον καὶ φαίνεται ἐντὸς αὐτοῦ τὸ μοσχοκάρυον. Τὸ δένδρον τοῦτο εὐρίσκεται ἔτι εἰς τὰς Ἀσιατικὰς νήσους καὶ εἰς τὴν περὶ τοὺς τροπικοὺς Ἀμερικὴν καρποφορεῖ δὲ ἐπὶ 70 ἢ 80 ἔτη συνεχῶς, καρποφορεῖ δὲ τρίς κατ' ἔτος. Ὑπάρχει μάλιστα ἐν Ἰαμαϊκῇ νήσῳ τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν τῆς Ἀμερικῆς, μεγάλη μοσχοκαρυά, ἥτις φέρει 4000 καρῶν τὸ ἔτος!

Τὸ μοσχοκάρυον.

Πρότερον οἱ Ὀλλανδοὶ εἶχον τὸ μονοπώλιον τοῦ καρποῦ τούτου, ἐπειδὴ κατείχον τὰς Βούνδας νήσους ἐν Ὠκεανίᾳ, ἐπὶ τῶν ὁποίων σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐφύοντο αἱ μοσχοκαρυαὶ ἵνα δὲ μὴ ἐλαττωθῇ ἡ τιμὴ τῶν καρῶν, ἔκαυσαν ποτε ἄπειρον ποσὸν καρῶν.

Ἄλλ' ἡ φύσις ἀντέπραπτεν εἰς τὰς προσπάθειάς των ταύτας, καθότι αἱ περιστεραὶ, αἰτινες πολὺ ἀγαποῦν τὰ μοσχοκάρυα, ἤρχοντο καὶ ἤρπαζον ἄπειρα τοιαῦτα καὶ μετέφερον αὐτὰ εἰς τὰς πέριε χώρας καὶ νήσους, ἐφύοντο νέα δένδρα αὐτὰ καὶ πάλιν παρήγον τὸν καρπὸν τῆτον.

— Ἡμέραν τινὰ δύο μοναχοὶ ἦλθον πρὸς τὸν Γουλιέλμον τὸν Ἐρυθρὸν τῆς Ἀγγλίας, ἵνα διὰ χρημάτων ἀγοράσωμεν θέσιν ἡγουμένου ἕκαστος δ' αὐτῶν προσεπάθει νὰ τὴν λάβῃ προσφέρων περισσότερα χρήματα παρὰ ὁ ἄλλος. Ὁ Βασιλεὺς, γραφεὶς πρὸς τρίτον τινὰ μοναχόν, ὅστις παρίστατο, «καὶ σὸ τί δίδεις;» τῷ εἶπεν. «Ὅδὲ μίαν πεντάραν, Μεγαλειότατε,» ἀπεκρίθη ὁ μοναχός. «Καὶ διατῆ;» «Διότι εἶναι ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς μου, Μεγαλειότατε, νὰ ἀγοράσω ἱερὰν θέσιν διὰ χρημάτων,» ἀπήντησε σταθερῶς ὁ καλόγηρος. «Ἰότε σὸ ἐκ τῶν τριῶν εἶσαι ὁ μᾶλλον ἄξιος τῆς θέσεως,» ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς Καὶ ἀμέσως τῷ τὴν ἐχορήγησεν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΒΙΒΛΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἡ ἑταιρία αὕτη σκοπὸν ἔχει τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς τακτικῆς καὶ συστηματικῆς ἀναγνώσεως τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Πρὸς τοῦτο ἔχει τυπώσει κατάλογον, εἰς τὸν ὁποῖον προσδιορίζει ἐν τεμάχιον τῆς Ἁγίας Γραφῆς δι' ἑκάστην ἡμέραν ἐν δ' ἀντίτυπον τοῦ καταλόγου τούτου δίδεται εἰς ἕκαστον μέλος τοῦ Συνδέσμου. Εἶναι εὐχάριστον τῷ ὄντι εἰς τὰ παιδιά νὰ γνωρίζωσιν ὅτι τόσα ἄλλα παιδιά, εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, καὶ διάφορος ἡμελοῦντα γλώσσας ἀναγνώσκουν τὸ αὐτὸ χωρίον τῆς Ἁγ. Γραφῆς τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ὅπισθεν ἕκαστου καταλόγου εἶναι τυπωμένα διάφοροι ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας πρέπει ἕκαστον παιδίον νὰ κάμνῃ εἰς ἑαυτὸ μετὰ τὴν ἡμερησίαν ἀνάγνωσιν τῆς Γραφῆς· μετὰ τούτων εἶναι καὶ αἱ ἐξῆς:

- Α'. Τί ἀνέγνωσα σήμερον περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἑαυτοῦ;
 Β'. Τί ἀνέγνωσα σήμερον, μὲ τὸ ὅποιον πρέπει, διὰ τῆς θείας βοηθείας, νὰ προσπαθῶσιν καὶ συμμορφωθῶ;
 Γ'. Περὶ ποίων ἁμαρτιῶν ἀνέγνωσα σήμερον, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ;
 Δ'. Ἐγὼ ἀναγνώσας σήμερον κάμμιαν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμέ;
 Ε'. Ὑπάρχει κάμμία προσευχὴ ἐν τῷ χωρίῳ, τὸ ὅποιον ἀνέγνωσα, τὴν ὅποیان νὰ δύναιμι νὰ ἀπευθύνω πρὸς τὸν Θεὸν μὲ πίστιν; κτλ. κτλ.

Αἱ ἐρωτήσεις αὗται οὐδὲν ἄλλο σκοποῦν εἰμὴ τὸ νὰ βοηθοῦν τὰ παιδιά, νὰ ἀφελῶνται ἀπ' ὧν ἀναγνώσκουν ἐκ τῶν θείων Γραφῶν.

Ὁ Σύνδεσμος οὗτος συνεστήθη τῷ 1879 ἐν Ἀγγλίᾳ, ἦδη δὲ περιλαμβάνει ὡς μέλη 90,000 παιδιῶν ἐν μόνῃ τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ, ἔχει δὲ κλάδους ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις, Γαλλίᾳ, Ἰσπανίᾳ, Βελγίῳ, Γερμανίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ἑλβετίᾳ, Ρωσίᾳ, Αὐστραλίᾳ, καὶ ἐν αὐτῇ ἀκμῇ τῇ Κίνῃ, καὶ ταῖς Ἰνδίαις.

Ἡμεῖς ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ μετὰ τῶν Ἑλληνοπαίδων θὰ ἰδρεθοῦν πολλοὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ γείνωσιν μέλη τοῦ καλοῦ τούτου συνδέσμου. Προτείνομεν δὲ εἰς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων νὰ σχηματίσωσιν κατὰ πόλεις ἐπιτροπὰς λαμβάνοντες τὴν πρωτοβουλίαν οἱ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἑλλάδος—ταῖς Ἀθήναις—τούτου γενομένου, ἵνα ἔλθουν εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ τοὺς ἄλλους κλάδους πρὸς ἀναγνώρισιν αὐτῶν.

—Κατὰ τὰς ἐσχάτως γενομένας ἐξετάσεις τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων τῆς Νέας Ὑόρκης ἐκ τῶν 800 ἀρρένων, 360 μόνον ἠξιώθησαν τοῦ βαθμοῦ 75% (ὑπολογιστέον τοῦ 100 ὡς ἄριστον) καὶ προήχθησαν, ἐνῶ ἐκ τῶν 923 κορασιῶν τὰ 660 ἔλαβον τὸν βαθμὸν τοῦτον καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν τινὰ ἔλαβον καὶ 95 καὶ μίαν 98. Ἐκ τούτου δύναται νὰ κρίνῃ τις ὅτι τὰ κοράσια τῆς Ἀμερικῆς εἶναι ἐξυπνότερα ἀπὸ τὰ ἀγόρια!

—Κατὰ τινὰ στατιστικὴν, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἰαπωνίας εἶναι 36,358,984. Αἱ τρεῖς κυριώτεραι αὐτῆς πόλεις, τὸ Τοκίω, τὸ Κιότο, καὶ ἡ Ὄσακα, μετὰ τῶν μεγίστων τοῦ κόσμου πόλεων, ἔχουσι πληθυσμὸν ἢ μὲν πρώτη 979,084, ἢ δὲ δευτέρα 830,829 καὶ ἢ τρίτη 587,988.

—Ὑπάρχει ἐν Ὁσναβούκῃ τοῦ Ἀνοβέρου Φιλικὴ Ἐταιρεία ἐξ 684 μελῶν, ἧτις προτείνει νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν λύσιν τῶν ἐρίδων χωρὶς νὰ καταφεύγωσιν οἱ ἀνθρώποι εἰς τὰ δικαστήρια.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκ τῶν 25 διαφορῶν, ἐν αἷς ἀπετάθησαν πρόσθην Ἐταιρίανταυτήν, αἱ 23 εἰρηγικῶς διελύθησαν.

—Ἐσχάτως ἐπωλήθη ἐν Ἀγγλίᾳ μικροσκοπικὴ εἰκὼν τοῦ βασιλέως Ἰακώβου τοῦ Αἰβάντι 2835 λιρῶν στερλινῶν, καθὼς καὶ ἐν γραφεῖον τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', πρὸς 1407 λίρας. Ὡσαύτως δύο κομμωτικὰ τράπεζαι τῆς αὐτῆς ἐποχῆς ἐπωλήθησαν ἀντὶ 3150 λιρῶν, ὡνάκιεντρον τῆς αὐτῆς ἐποχῆς πρὸς 1176 λίρας· μία μεγάλη, ὡραιότατα ἐκποτισμένη; γελυμμένη καὶ κεχρυσωμένη κλίνη τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', ἀντὶ 1155 λιρῶν στερλ.

—Εἰς Καθηγητῆς ἐν Νέα Ὑόρκῃ δίδει τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας ἐν περιπτώσει ἀνάγκης.

«Ὅταν εἰσέλθῃ κάνεις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, ἀπεχε τοῦ νὰ τοὺς τρίβῃς καὶ βέβων ὕδωρ εἰς αὐτοὺς, ἵνα μὴ προησθῶσιν. Ἐὰν τοχὸν εἰσέλθῃ ζωφίον τι εἰς τὸ οὖς σου, ἐκβάλε αὐτὸ διὰ χλιαροῦ ὕδατος, μηδέποτε μεταχειρίζου πρὸς τοῦτο ἐργαλεῖον σκληρῶν.

Ἐὰν κοπῇ ἀρτηρία τις, σφίξον τὸ μέρος ἀνωθεν τῆς τομῆς, ἐὰν δὲ φλέψ, τὸ μέρος κάτωθεν τῆς τομῆς.

Ἐὰν σοὶ ἐπέλθῃ βῆξι, κατάπεσον ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν σου καὶ βῆχε.

Ἐν περιπτώσει μικρᾶς πυρκαϊᾶς, σέσου τὸ καίμενον μέρος διὰ τῆς ἐπιθέσεως ὑγρᾶς πατανίας ἢ εἰσπλώματος· καὶ μηδέποτε χύσεθ ὕδωρ διότι, ἐὰν π. χ. καίγηται πετρελαιοῦν τὸ ὕδωρ τὸ ἀραιώνει καὶ οὕτω διαδίδεται τὸ πῦρ ἐπὶ πλέον. Ὅταν δὲ πρόκηται νὰ διέλθῃς διὰ μέσου πυκνοῦ καπνοῦ, λάβε μίαν καλὴν ἀναπνοήν, καὶ σκύψας διέλθε, ἐὰν ὁμως εὐρίσκῃται ἐκεῖ ἀνθρακικὸν ὄξυ, τότε περιπάτει ὀρθίως.

Ἐὰν σοὶ ἐπέλθῃ ἀποπληξία, εἶνε τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμά σου ὀρθίον, ἐὰν δὲ λιποθυμία, πέσον ὑπίτιος.

Ἄλλ' ὅπερ πάντων τελεσφοριώτατον «μία οὐγγιά προνομίας εἶναι καλλίτερα μᾶς ὀκταὸς θεραπείας.»

—Οἱ Αἰγύπτιοι τὸ πάλαι παρίσταν τὸ ἀδύνατον, ὡς ἀνθρώπων περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἡμεῖς ὁμως γνωρίζομεν ἕνα, ὅστις περιπάτησεν ἐπὶ τῶν κυμάτων. Ἡ εἰκὼν λοιπὸν τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων παριστᾷ μὲν τὸ ἀνθρώπινος ἀδύνατον, μᾶς διδάσκει ὅμως ὅτι κατὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις δυνατὰ εἶναι παρὰ τῷ Θεῷ.»

—Ὑπῆρχε ποτε ἐν Κίνῃ Μανδαρίνος (Κυβερνητικὸς ὑπάλληλος) ὅστις πολὺ ὑπερηφανεύετο διὰ τὰ πλοῦτη του καὶ ἠγάπα νὰ παρουσιάζηται δημοσίως κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀδαμάντινων καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων.

Γέρων τις πονηρὸς, ὅταν τὸν ἔβλεπε καθ' ὁδὸν τὸν ἠκολούθει πάντοτε καὶ τῷ ἔκαμνε πολλὰς ὑποκλίσεις. Ἡμέραν τι νὰ τὸν ῥοχαρίστησεν ῥητικῶς διὰ τὰ «ῥημαίνεσθαι ὅπου τοῦ ἐδίωκε.

«Πὶ λέγεις, ἀνόητε.» ἀνέκραξεν ὁ Μανδαρίνος, ἀπὸτε σοῦ ἐχάρισα ἐγὼ ἀδάμαντας;»

«Δέν μου τὰ ἐχάρισες τῷ ὄντι.» ἀπήντησεν ὁ πονηρὸς γέρων, «ἀλλὰ μὲ ἀφίνεις καὶ τὰ βλέπω» ἐπειδὴ δὲ καὶ σὺ δὲν κάμνεις ἄλλην χρῆσιν αὐτῶν εἰμὴ νὰ τὰ κοττάζῃς, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ἐξ ἴσου τὰ ἔχομεν· ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι σὺ μὲν κάμνεις τὸν κόπον νὰ τὰ φυλάττης, ἐγὼ δὲ ὡς ἀπηλλαγμένους τῆς ταιαύτης φροντίδος οὐτε σὲ ζηλεύω, οὐτε αὐτὰ ἐπιθυμῶ!»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποία πόλις ἀναφέρεται ἐν ταῖς Γραφαῖς ὡς σπαρθεῖσα μὲ ἄλας;
2. Ποίας πόλεως ἀπηγορεύθη ἡ ἀνοικοδόμησις, καὶ ποίος παρέβη τὴν ἀπαγόρευσιν;
3. Ἐκ ποίας πόλεως ἐξειδιώχθη ὁ Χριστὸς ὑπὸ τῶν κατοίκων αὐτῆς;